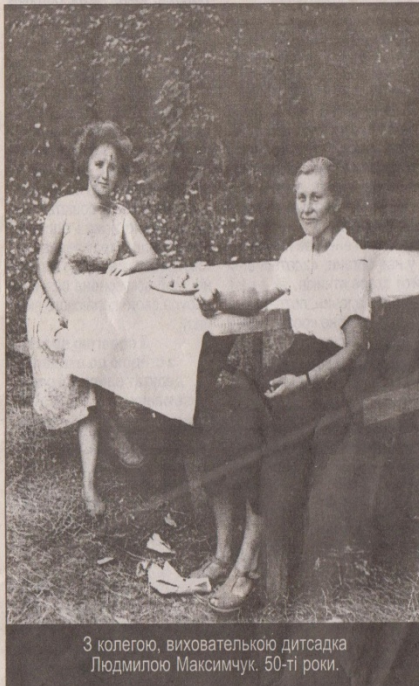

З РОСИ І ВОДИ ВАМ!

З колегою, вихователкою дитсадка Людмилою Максимчук. 50-ті роки.

Є люди, яких у селі знають всі. До таких в Дерев'яному належить Олександра Феоктистівна Кондрачук. Недавно вона відсвяткувала свій ювілей і багато односельців, представників місцевої влади і, звичайно, рідні ширі вітали її з ювілейною датою.

З Олександрою Феоктистівною мені теж неодноразово випадала нагода спілкуватись. Одного разу, коли в редакцію вона принесла старі довоснні фотографії членів дерев'янського «Вертепу» і довго розпо-

відала про славні культурні традиції рідного села. Вона була і залишається його палким патріотом. Та виходить, що лише ювілей став приводом, щоб написати про Олександрю Феоктистівну? Виходить, що так, хоча доля і громадська позиція цієї жінки давно заслуговує на публікацію, причому у рамках ширших, ніж газетні. Зрештою, Олександра Феоктистівна ніколи не прагнула до того, щоб обов'язково десь «засвітитися» у пресі. Це їй абсолютно не потрібно. Просто було життя,

улюблена справа і своя відкрита життєва позиція, яка, може, не всім подобалася, але яка була завжди...

Вона народилася у сім'ї робітника рівно за 3 тижні, коли в наш край мала вступити Червона армія і західноукраїнські землі приєднали до України Радянської. Що таке гіркота сирітства вона знає із самого малку. Коли Лесі було три роки, у їхню хату несподівано вдерлися німці, забрали батька, якого згодом розстріляли в новоставському лісі. Батько, Феоктист Пилипович, в Клевані був активістом комуністичного осередку. «Навів» на нього хтось із своїх, кого переконання Феоктиста не влаштовували. Не влаштовували переконання й матері, Катерини Яківни, але на цей раз націоналістів. Всі її «переконання» полягали у тому, що сестра працювала секретарем Дерев'янської сільської ради. В один день, в числі ще 12 жителів села, наприкінці війни її вбили. Кривавий, страшний час. Розведені по барикадам люди, що жили поруч і розмовляли на одній мові. Формулу «хто не з нами – той проти нас» могли придумати тільки бузувіри. Людей перемелювали в порошок і червоні, і жовто-сині жорна. З огляду на сьогоднішній день якимось навіть дико спостерігати за полемікою: хто був жорстокішим, ніби жодна загублена душа була варта загинути лише внаслідок свого «забарвлення». Та що було, то було...

Осиротівшу п'ятирічну Лесю виховував разом з дружиною дядько, Сергій Якович Шило, якого вона згадує з особливою теплотою. В Клевані дівчина закінчила

середню школу. Десь треба було заробляти на хліб. Ніяких «протекцій» у житті просто не могло існувати. Юна Леся то працювала черговою в місцевому колгоспі, вихователем дитсадка, а у 22 роки їй доручили його очолити. Однак весь час був присутній в неї потяг до роботи з людьми, влаштування їх змістовного дозвілля, прилучання до культури. І вона успішно закінчує Дубнівське культосвітнє училище, стає завідувачкою грабівського клубу, а з 1966 року незмінно понад 30 років працювала директором будинку культури в с. Дерев'яне.

Діяльна натура Олександри Феоктистівни почала проявляти вже наприкінці 60-х років. Вона одразу взялася за організацію роботи гуртків художньої самодіяльності, причому робота в них була поставлена на такому рівні, що в 68-70 рр. будинок культури введено утримував перше місце в районі. А ще, здебільшого, підводами аматорської роботи виходили люди з Дерев'яного їздили по селам, виступали перед народом з нагоди тих чи інших свят, і завжди їх виступи йшли на «кура». А ще у свій актив О.Ф. Кондрачук заносить й створення при будинку культури вокально-інструментального ансамблю, який на обласному огляді виборов друге місце.

Коли в селі постало питання будівництва на місці зруйнованої нової церкви, знову ж таки проявився діяльний характер Олександри Феоктистівни. Цього разу вона спіралася на вчителя-пенсіонера, прекрасну людину, керівника хору Олександра Купріяновича Яценю. Хористи давали благодійні концерти, а виручені кошти

йшли на будівництво сільського храму. Саме Олександрю Феоктистівну можна назвати як найактивнішого ініціатора та організатора цього будівництва. Що спонукало до цього? Мабуть, завжди присутнє у душі відчуття власного обов'язку. Якщо не я, то хто?

Неспроста дерев'яніці протягом 6 скликань обирали О.Ф. Кондрачук депутатом сільської ради. Була вона і членом виконавчого комітету, очолювала один із сільських комітетів.

– В селі її поважають і люблять, – говорить секретар Зорянської сільради М.П. Чирук, – Для людей одиноких, пенсіонерів, малозабезпечених – вона «своя» людина, завжди прийде на допомогу, порадить. Вона надзвичайно гостинна. І ще – неперевершена на кухарку. Коли приїздить у сільську раду, в першу чергу вирішує проблеми односельчан, а не свої особисті. По сьогоднішній день Олександра Феоктистівна приймає саму активну участь в громадському житті села, сільської ради, допомагає в господарському обліку, організації і проведенні різного рангу виборів... А як не згадати

участь жителів села під її безпосереднім крилом у численних виставках квітів, народно-прикладної творчості, які часто організувалися в минулому і рідко, на жаль, тепер. Словом, про цю людину можна сказати дуже багато хороших слів...

З такою оцінкою Марії Петрівни не можна не погодитись. Отож, з роси і води Вам, шановна Олександрю Феоктистівно!

В.ПАРФЕНЮК.

Ювілей, як ювілей!

КТ. 2004. №35. ст. 6